

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף מ"ג

הלכות ציצית הלכה ד' -הלכה ה' אות א-ד

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' **0527111070**

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

ספר ליקוטי הלכות או"ה-הלכות ציצית ה'הלכה ד:

ע"י אנחה עם התקשרות לצדיק משלימים כל החסרונות

הלכה זו עומדת על תורה ח' בליקוטי מוהר"ן חלק ראשון, שם מבואר ענין האנחה וקדושה, לא אנחה של עצבות, אלא אנחה של תפילה אפי' כשאינו יכול להתפלל, אך מתאנח על שאינו זוכה לתשובה ולעסוק בתורה תפילה וקיום המצוות כראוי, מתאנח על ענייני בקדושה, באמת. רבינו מגלה מה שנעשה ע"י אנחה לבר. כי כל החסרונות של האדם הוא מחסרון הרוח החיים, כי העוונות והקטרוגים מגבירים בחי' עשיו רוח סערה, שע"י עובר מה שעובר. והאדם יכול לבטל את הכח של עשיו, ולזכות לשלימות החסרונות ע"י רוח חיים וקדושה, כי הרוח משלים החסרון וממשיך שפע וקדושה.

אפי' שאינו מתפלל ממש באופן מסודר כמו שהיה רוצה, רק יכול עתה לעשות אנחה אחת בלבד, גנוזי ונוה, ע"י לבר הוא כבר מעורר את ה"ג מדות של רחמים, ובזה רבינו מפרש ומבאר את י"ג מדות של רחמים, ה' אל רחום וחנון, ע"י ארך אפיים שע"י אנחה שמאריך רוחו ע"י נמשך רחמנות, ורב חסד, הוא בכח הצדיק רב חסד שהוא ממשיך עלינו מחילה וסליחה של מדות הרחמים, וזה החסד יכול לנצור ולבטל אלופי עשיו, נושא עון ופשע וחסאה ונקמה, זהו כלל י"ג מדות של הרחמים.

בהמשך אומר רבינו שע"י נצולים מהרשע, ומרוח סערה שלו, גם שעובר על אדם דינים, יכול להנצל ע"י אנחה לה'. ובכדי לבטל את הרע צריך להפריד את הטוב מהרע ב' יסודות, שזה עיקר עבודת האדם, שיעשה כל דבר בקדושה, והוא ע"י לימוד פוסקים ששם יש דעת להבין איך לעשות את זה.

ע"י הציצית נמשכים מדות הרחמים להבניע רוח הסערה

בהמשך המאמר מתבאר שזהו מצות ציצית שהוא מקיף וממשיך י"ג מדות של רחמים, כי ר' נתן תמיד מזכיר בכל הלכות ציצית ענין מה שה' נתעטף בטלית כשגילה י"ג מדות של רחמים, זה נאמר כאן בדברי רבינו בפירוש בס' ח'. וכנודע בכתבי האריז"ל שהציצית הוא מקיף, שענין המקיף הוא המשכת מדות רחמים כמ"ש בפירוש.

ורבינו מפרש בזה את מאמר רבב"ח, שהוא טייעא, סוחר ישמעאל שזהו כח הצדיק שמסבב את האדם עם רוח וקדושה, ששומע את האנחה שלנו וע"י ממשיך רוח החיים, וזהו כח ההתקשרות וההתכללות בצדיקים, שהאנחה של האדם כבר פועל, וע"י יכול להפרד מהרע ולגלות הטוב. וימשך עליו רוח חיים וקדושה מהציצית, ויכנע רוח של עשיו איש שעיר. והטלית וקדושה הוא כנגד הטלית וקליפה של עשיו איש שעיר. וע"י משפיל רשעים עד ארץ ר"ת ארמ"ע, אש רוח מים עפר, בזה מכניעים הרע של הר' יסודות.

ובזה מתגלה כלליות דרך היציאה מחסרון הרוח וההיות, שאינו יכול להיות בשמחה ולהתפלל בכונה, כי ע"י ההתקשרות אל הרבי, האנחה הזאת ממשיך על האדם מדות הרחמים, ומעורר עליו רחמים רבים והוא ניצול מכל החסרונות, ובכך יכול להכנס לעבודת ה', להפריד הטוב

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד -הלכה ה' אות א-ד

מהרע בכל דבר שעושה דברי רשות, ע"י לימוד הפוסקים יבין איך להפריד. ורבינו אומר שכל זה שייך ומקושר לענין הציצית.

ר' נתן כתב הלכה קצרה על תורה ח' שבו מתבאר בפירושו ענין הציצית להמשיך רוח חיים

ועתה נבין מדוע בחר ר' נתן בהלכה זאת לקצר בקיצור נפלא, קטע אחד כל ההלכה, כי המאמר הזה הוא עבודה שלימה ממש, בתורה הזאת מבואר איך חייבים לעסוק בתורה וללמוד פוסקים כדי לבא להרעת הזה, שמתעורר ע"י תפילה ואנחה וקדושה, כי רק ע"י תפילה מבין האדם איך לפסוק הלכה, כמבואר בביאור המאמר הזה, וזהו עבודת אדם בכל יום, להתחיל בכל יום מחדש, התחלה היינו אנחה. וללמוד פוסקים שבזה יבין כל דרכי הבעש"ט איך להפריד הרע מכל דבר ולמצוא בו את הטוב, ולהתרבק בהשי"ת על ידו.

ורבינו מסיים שם בפירושו שזה מצות ציצית. לכן מה טוב ומה נעים, שחייב להיות הלכה שלימה שמקשרת את תורה ח' למצות ציצית, אע"פ שהנושאים שבאותו מאמר כבר הוזכר בשאר ההלכות, ענין י"ג מדות של רחמים והשלמת החסרון.

ענין עטיפת הטלית כישמעאלים

מה שמתעטפין בציצית כעטיפת הישמעאלים, חלקו הפוסקים איך לעטוף, ונהגו כמנהג האריז"ל שמתעטפים וזורקים את הציצית לאחורה מצד ימין לצד שמאל, ויש בזה שתי מנהגים, או רק ב' ציצית או כל הר' ציצית. ויש נוהגים כשניהם. הוא על-פי המאמר "ראיתי מנורת זָהָב" (בסימן ח'), מבאר שם שציצית הם בחינת הַיָּרֵחַ הַנִּמְשָׁךְ עַל-יְדֵי אֲנָחָה, שָׁזָהוּ בְּחִינַת הַהוּא טִייעָא שְׁהוּא סוּחֹר יִשְׁמְעָאֵל, הגם שישמעאל הוא כח של רע, זהו כח הצדיק שעוקר את כח הרע, ע"י שממשיך רוח חיים סחור סחור, ומלמד לנו ששמע ה' לעניינו בחינת פי שמע ה' אֵל עֲנִינִי שְׁמַמְנוּ תּוֹצְאוֹת הַרוּחַ הַחַיִּים, בְּחִינַת ד' צִיצִית, שָׁזָהוּ בְּחִינַת סוּחֹר, בְּחִינַת (קהלת א) סוֹבֵב סוֹבֵב הַלֵּךְ הַרִיחַ וְכוּ', עֵין שָׁם שְׁזָה בְּחִי' מִקִּיף דְקָרוּשָׁה שִׁמְמָשִׁיךְ מִדוֹת הַרְחָמִים ע"י שאדם צועק לה' באנחה.

ועל-כן צריכין להתעטף בציצית כעטיפת הישמעאלים דיקא, לכן אנו נוהגים מנהג נורא וקדוש כזה לעטוף כעטיפת הישמעאלים, הגם שאינו מעכב המצוה ע"פ הלכה, אך כך נהגו, בתחילת לבישת הציצית, מתעטפים, כדי להורות על ענין המקיף סחור סחור, הימין לשמאל, ובכתבי האריז"ל מבואר שהוא המתקת הרין לצד השמאל, להמשיך את המקיף לתוך השכינה, בחי' התפילה, שכח האנחה ימשיך את המקיף שזהו סחור, י"ג מדות הרחמים יאירו לתוך בחי' ישמעאל, שיושלם החסרון, וישמע ה' אל עניינו.

גם כשמכרו אותך כמה פעמים לישמעאלים, תתאנח לפני ה' ותצא משם

כי ציצית הם בבחינת הרוח חיים, שהוא בחינת סחור ישמעאל פנ"ל, ועל-כן נמכר יוסף לישמעאלים, כי יוסף הוא בחינת ציצית, כמובא בפרי עץ חיים על פסוק, "הנה בנך יוסף בא אליך", שהוא סוד ציצית, עין שם רבינו מזכיר את זה בסי' ז', וגם שם מבאר ענין סחור ישמעאל, וענין יוסף הוא בחי' היסוד שמאיר למלכות. ר' נתן מזכיר כאן בקצרה ברמז, ואם

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד - הלכה ה' אות א-ד

יש מי שמשתפק למה הזכיר רק שני עניינים האלה, יובן מתוך פנימיות הענין שמבואר בדברי האריז"ל שזהו ענין ב' ההמתקות, שהימין ממתיק את השמאל, וכל זה בכח של יוסף, כמו שרבינו מביא כאן מפע"ח, ור' נתן מוסיף שלכן הוצרך יוסף לרדת לתוך בחי' ישמעאלים כדי לתקן את המקום הנמוך הזה, ישמעאלים, מדויינים, מצרים, וכו', ועי"ז המשיך רוח חיים בחי' יוסף לתוך בחי' ישמעאל, שיהיה בחי' כי שמע ה' אל ענייך.

וממילא נבין גם אלינו, כשמוכרים את האדם למדויינים לישמעאלים, למצרים, ונמכר כמה וכמה פעמים, אהה מה שעובר על האדם, שיתחזק ויסתכל בציצית, יראה את הכנף, ויתרבק בהשי"ת ויתאנח לפני השי"ת, ועי"ז יומשך עליו רוח חיים, כשיתאנח רבונו של עולם אני רוצה להיות קרוב אליך, וזה ישבר את הרוח הרע של עשיו שמונע קבלת התפילה, וכן יתקבלו תפילותיך, בחי' שמע ה'.

מפרידים חוטי הציצית, להזכירנו להפריד הרע ולהעלות הטוב

ועל-כן צריכין לפרוד החוטי, פעם זה היה ממש קשה, היו צריכים לעמול להפריד הציצית שהסתבכו מאד, היום זה ציצית יותר טובים, יותר קל, וזה חיוב בהלכה לברוק כל יום לברוק החוטים, ואז נהגו להפרידם פי הציצית הם בחינת הרוח חיים הנמשך מארבע רוחות שמשם השתלשלות הד' יסודות שמהם אחיזת כל המדות, ששם נאחזין כל הרשעים בהרע של המדות, כשארם מונח בעוה"ז בעצבות עצלות, עפר, תאוות, מים, דברים בטלים, רוח, גאווה כעס אש, שם עיקר נפילת האדם, העצה הוא ע"י הציצית שאנו לובשים כל היום, ונוגעים בהם זוכרים אותם, עי"ז אנו יכולים להזכר שיש יסוד ושורש לכל המדות האלה, ויוצא מעצבות ותאוות, ונתרבק לשורש הטוב שבהם.

ועל-ידי קרשת מצות ציצית זוכין לשרש הד' יסודות שבקדשה, שהם ד' אותיות הוי"ה, ומפרידין הרע מהד' יסודות, מפרידים ממה שהד' יסודות הרעים רוצים להתפס בו, ומשפילים הרע עד ארץ ועל-ידי זה משפילין הרשעים עדי ארץ, כמבאר שם במאמר הנ"ל שזה ר"ת אש רוח מים עפר - ארמ"ע וזה בחינת מה שמפרידין החוטיין של הציצית כדי שעל-ידי זה יתפרדו כל פעלי און, כל הרשעים הנאחזים בהרע של הד' יסודות, שהם בחינת עשו איש שעיר, כמו שכתוב שם.

וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות מב) שצריך לפרודן, כי צוציתא דארמאי ופרש רש"י, כשערות של נכרים וכו', היינו להכניע את עשיו, פי הציצית הם בחינת שערות ומכניעין עשו איש שעיר שהוא פלו באדרת שער בטלית וכו', כמו שכתוב שם ועל-כן על-ידי שמפרידין הציצית, כי צוציתא דארמאי מפרידין אחיזת עשו איש שעיר, שאחיזתו בשערות כנ"ל, שמשם אחיזת כל הרשעים, פי על-ידי הציצית נפרדין הרשעים ונפלים בבחינת (תהלים צב) כי הנה אויביך יאבדו יתפרדו כל פעלי און, בבחינת משפיל רשעים עדי ארץ ראשי תבות, ארמ"ע וכו', כמו שכתוב שם במאמר הנ"ל, עין שם:

הנה ר' נתן מלמד אותנו איך ע"י תנועה קלה עוברים את השי"ת, כדרכי הבעש"ט והצדיקים, בפרט במצות ציצית שצריך להסתכל בהם ולנגוע בהם במשך היום, ולהזכר באנחה והמשכת רוח חיים להשלים כל חסרון. ולכן כתב לנו הלכה קצרה מאד, כי זהו יסוד גדול ופשוט מאד, שאנו צריכים להפריד את הרע מהטוב, בכל פעם שנמשך לתאוות, יזכר ע"י הציצית להפריד את הרע ולהתרבק בטוב שבכל דבר. לא מדי מגושם ולא מדי בעצבות, אלא כל דבר בכשרות ויראת שמים, ואזי יתפרדו כל פועלי און.

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד - הלכה ה' אות א- ד

ליקוטי הלכות או"ח-הלכות ציצית הלכה ה הלכה ה:

תמצית דברי רביה"ק בתורה ח' - תקעו תוכחה

ענין ציצית על-פי התורה "תקעו ג'" בליקוטי תניינא בסימן ח', עין שם כל התורה היטב מתחלתה לסופה: ר' נתן לא הביא כאן את תמצית התורה, כלל תמצית דברי רבינו שם הוא שע"י תוכחה אדם מתעורר בתשובה, תוכחה זהו יסוד התורה, אך למעשה התוכחה גורמת שאין אדם יכול לשוב בתשובה כראוי, כשמוכיח את עצמו לא באופן הראוי, או שמוכיחים אחרים אותו שלא כראוי. אז התוכחה מבאיש ריחו, נפסק חיות נשמתו, ונעצרים כל היחודים והנחת רוח שצריך להעשות בכל העולמות התלויים בו, הכל נעצר, הכל ממש נכבה, זה נורא ואיום כשארם שבור.

כשארם מוכיח את עצמו כראוי, מצד אחד צריך לקחת את עצמו בידיים, להפסיק עם הדבר הזה, להבין כמה אני רוצה את ה' ולא רוצה את הדבר הזה. אבל לא יכנס לראות את הרע שלו, באופן שזה שובר ומזויר אותו. והדבר מובן היטב לכל אדם, עד כמה אפי' אנשים גדולים וטובים לא חוזרים בתשובה, כי מפחדים מהתוכחה להבין איפה הוא באמת בעיניי קדושה ושבירת התאוות, ובעיניי להשיג השגות אלקות, השגות הדעת מה שהצדיקים מגלים. כי מפחדים להוכיח את עצמו.

הכלל שבכל דרגה שהאדם צריך לשוב בתשובה, אינו יכול לשוב בגלל תוכחה שאינה ראויה, מתחיל נשבר ומפסיק, מתחיל נשבר ומפסיק.

התורה הזאת אמר רבינו בראש השנה האחרון, זה כמו צוואה של רבינו, רבינו מצווה שהתוכחה צריך להיות כמו שמשה רבינו הוכיח על מעשה העגל, והכניס בנו ריח טוב, נרדי נתן ריחו, ואז מתחזק כח הנשמה, מזונא דנשמתא להכניע מזונא דגופא, כי מתחזק מזון הנשמה לעבוד את ה' כראוי, ואז זוכה ליראת שמים ונגדל כח דקדושה, בחי' עקב ענוה יראת השם.

ד' חלקי השיר בעבודת השם

והתוכחה דקדושה הוא בחי' ערך ונהר שיוצא מערך להשקות את הגן, הנהר הזה הוא הקול המוכיח הראוי, כמ"ש נשאו נהרות קולם, וזה מביא לאדם יראה, ומכניע הקול יעקב את ידי עשיו. וזה שנאמר 'הרם כשופר קולך', ר"ת כשפ"ר כפול שילוש פשוט רבוע, הוא השיר שיתער לעתיד המזבא בזה"ק שהוא ענין המשכת הדעת, כי המשכת שורש המוחין נקרא קול פשוט בחי' כתר, המשכת המוחין הם כפול, חכמה ובינה, שצריך להמשיך עלינו כח הצדיקים, קדושת שבת ויום טוב, והמשכת שיר משולש הוא שאדם נכנס לאהבת ה' ויראת ה', לב מלא אור. והמשכת שיר מרובע הוא נצח הוד יסוד מלכות, שזה למעשה העבודה הפשוטה של האדם לנצח את היצר הרע, ולראות הן חן דקדושה שה' נמצא, ויסוד הוא עונג דקדושה, הכנעת כל הרע, וקבלת עול מלכות שמים, וזה הסדר הוא מלמעלה למטה.. ועי"ז נתבטל הרע של העולם, והכל נעשה כלי לגילוי אלקות.

[ויש בזה עוד הרבה אריכות בתיקוני זהר ובדברי רבינו בכ"מ, בס"ג ענין הניגון, ובס"מ מ"ט מבאר כלל ענין השיר] ובאתערותא דלתתא הוא מלמטה למעלה שמתחיל שיר מרובע שאדם מתעורר ומצמצם את עצמו מהרע אל הטוב, ועולה בדרכי התשובה יותר ויותר, והצדיקים

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד - הלכה ה' אות א-ד

מוכיחים אותו בדרך הזה שיקדש ויחזק עצמו בבחי' נצח הוד יסוד, אח"כ שיר משולש, הרגשה של יראה, והתפעלות מגדולת ה', עד שזוכה לאהוב את עצמו עם השי"ת כמ"ש רבינו בס' ל"ג, וכך נמשך עליו היחודא עלאה כח של רבינו, שיוכל לקבל את השיר כפול, המשכת המח, וכמה פעמים גם להתבטל לאור הגדול מאד שהוא שיר פשוט, כמו שרבינו מראה לנו שזהו התוכחה של הצדיק.

ואז ניצל האדם מהתוכחה שמבאיש ריח, ואז יכול להתקדם בעבודת ה', זהו דרך הצדיקים שמראים לנו איך להכנס לעבודת ה' ולהתעלות בתורה תפילה ועבודה, וכך לעלות אל האמת.

המשכת השיר שלעתיד שמתנגן על נקודות טובות של בירור המדמה

רבינו ממשיך שזהו בחי' חוט של חסד בגי' ע"ב נימין, הרומז על שם הקדוש שהוא ענין עמוק מאד מאד, ולגבי ראש השנה הוא מציאות בנין המלכות שמקבלת מהנסירה את השלימות הזה, וכן יש עוד דרך של קבלת המוחין והגלגל הרעת בכמה וכמה דרכים, במוחין דק"ש וכו', וכל זה בכח הנסירה ובנין המלכות בראש השנה, שזה השם בגימ' ע"ב, בחי' חוט של החסד שעל אלו הנימין יתנגן השיר שיתער לעתיד כשיחודש ה' את עולמו, אנחנו צריכים למתוח את החוטים על הכינוי, ולחזק אותם, וענין הנימין הוא נקודות נקודות של בירור המדמה כמ"ש בהמשך המאמר.

כי כשארם זוכה לעבור את ה' בשכל ותוכחה וקדושה, הוא מברר המדמה ורואה חידוש מעשה בראשית שהעולם מלא נפלאות אלקות, ה' לבדו ממש, ומתחיל לראות את זה, ולא רק שמתעלה בתורה ותפילה והגלגל הרעת, אלא גם מקדש דברי הרשות שזה עיקר התשובה לעשות כל דבר בקדושה, לברר המדמה, לברר הצד של הרמיון שאדם רואה ונמשך אחרי איזה צד התאוה בכל ענין, בירור המדמה היינו שהוא יודע איך להוציא משם את מה ששייך לעבודת ה', ולהגדיל את רעתו, כמבואר בדברי ר' נתן הרבה, וכן בכל דברי הצדיקים.

וכל חוטים אלה שאדם זוכה בכל יום בוודאי לכמה וכמה חוטים, כל אלו הם הנקודות שבונים את הנימין לכינוי של השיר שלעתיד. כמ"ש רבינו באות ט' שזהו השלמת האמונה ע"י התקבצות החסדים, ואז רואים עולם של השגחה ונפלאות כמו שיהיה לעתיד. כי בזה המאמר רבינו מגלה איך להמשיך גם היום את האור ולעתיד, ע"י השיר התוכחה של הצדיק המוכיח הראוי. שזהו כלליות כל התורה לזכות ע"י הרבי לאמונה שלימה, לא אמונות כוזבות, אלא יראה ובירור המדמה בכל מה שעושים. וכמו שרבינו מלמד אותנו איך להתקדש למעלה למעלה, הוא גם מלמד אותנו איך להתנהג בדברי רשות בקדושה, שזהו יסוד גדול ועיקרי איך לחיות, ועי"ז יהיה תמיד בשמחה ויתרומם מהנפילה, ולהתחיל להגיע לדרכי השיר.

כששובר את עצמו בתוכחה שאינה ראויה, הקליפות יונקים ממנו ביותר ח"ז

רבינו יורד למציאות, שכשארם מונח בתוכחה ששוברת אותו, עי"ז הוא נופל מהרעת ומרחמים ואינו יכול להתפלל מחמת קטנות הרעת, שזה פגם הברית ופגם התאוות, והרעת נקטן יותר ויותר, וזהו הגלות הגדול, ה' ירחם מה שנעשה. כי הניצה"ק נופלים והקליפות אוחזים בנפילות של אדם, והשכל נקטן ומתמעט ולא יכול להתרומם. איך יוצאים מהסיפור הזה, להתחיל לשמוע את השיר הנפלא ותוכחת הצדיק, ולחזור לה'. הרי אפי' את התפילות הם יונקים ומבלבלים, שיש לאדם כל מיני טענות כאלה, התפללתי כבר ואני מרגיש רחוק עדיין, או

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד- הלכה ה' אות א- ד

שעדיין לא נושעתי.

התיקון לזה הוא הבעל כח הגדול שיכול להתפלל תפילה בבחי' דין, כמו שנאמר בפינחס, ויעמוד פינחס ויפלל, וזאת התפילה עומדת בבית הבליעה של הסט"א כיון שאינה תפילה ברחמים למעלה, אלא בבחי' דין, לכן זה הם בולעים אותה, אבל אח"כ אדרבה זה גורם 'חיל בלע ויקיאנו', שנכנעים הקליפות לגמרי, כי יוצאים כל הניצה"ק ונתתקנים לגמרי, ונעשה תיקון העולם ותיקון של האדם.

וזוהו כח המטה עוז של הצדיק, שעל זה נאמר 'אתה פוררת בעוז ים שברת ראשי תנינים על המים', ר"ת תשר"י, שזהו הכח של ר"ה יום הדין שאז אנו מכניעים את הקליפות בתכלית ההכנעה, וזוהו כח התפילה 'ויפלל', ר"ת והשלך לפני פרעה יהי לתנין, ועי"ז נכנע כח הרע.

כלל ענין התפילה של הבעל כח הגדול, זהו שלימות הצדיקים הגדולים שעלו למעלה למעלה בתכלית הקדושה שיש להם מטה עוז וקדושה לעורר את מדות הרחמים, יש להם כלים נר"ן שלמים, נשמה שלימה שיכולה לעורר מדות הרחמים, שלמות רביה"ק, משה רבינו רשב"י האריז"ל והבעש"ט, הצדיקים שעולים למעלה למעלה מאד.

ע"י תפילה של הבעל כח הגדול יתעלו כל הניצה"ק וחלקי התפילה שנבלעו בסט"א

במאמר זה רבינו מגלה את הסוד הזה שאינו פשוט כלל, וזה עולה ומתקן בנין המלכות, כי כל תיקון ועליה בעולמות עליונים הוא ע"י בחי' מלכות. רבינו יורד למציאות איך לתקן בחי' מלכות ע"י כל אחד מישראל בכל הדורות. כי יש בעולם הרבה הרבה מה לתקן, ועיקר נפילת האדם הוא לקטנות הרעת ותאוות, ואין תפילה ואין עבודה, ואין תוכחה ראויה, ואדם שובר את עצמו. לזה צריך את הכח של הצדיק שעולה למעלה לעורר מדות הרחמים, וזה נקרא 'בעל כח הגדול', צדיקים גדולים מאד שלא מפחדים מקטנות המוחין. ענין נפלא מאד.

ויש להם כח להכניע ממש את הסט"א, ויכול לקחת גם את התפילה הפשוטה שלנו, התבודדות בתמימות ופשיטות, סתם תפילה בלי להרגיש כלום, זה מה שאנו צריכים לעשות את שלנו, אפי' שלא רואים כלום, להמשיך בלקוטי תפילות והתבודדות, ולהתחזק ולעשות צדקה וחסד, כי הצדיק לוקח את הנקודות האלה, אפי' שהם בחי' דין, והיו יכולים לטעות ולומר שיותר טוב שלא תתפלל כך באופן שאתה מתבלבל מזה, תפילה בחי' דין. אבל אתה כן תמשיך, כי בסוף נעשה מזה תפילה אמיתית, הנקודה טובה מתגלה, והרע נכנע ונופל. שזהו בחי' ראש השנה שנתבטל ונופל כח הקלי', והם צריכים להחזיר כל הניצה"ק והקדושות שבלעו, שזהו עיקר תיקון החטא, שהכחות חוזרים אל הקדושה.

ואז עולים הקדושות האלה חזרה אל השכינה הק' בבחי' שיר פשוט כפול משולש ומרובע, כל מה שלא זכינו להעלות לכתחילה, עתה נעשה כל התיקונים שבעולם, ויש בזה עוד עניינים עמוקים.

ורבינו מזכיר עוד שזהו בחי' קריעת ים סוף, שנקרע כח הקליפות ונתגלה וחוזר אל הקדושה, ואז גם מתגלים גרים, כי אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים, ע"י הרהורי תשובה, וההסתכלות אל ה' באמונה, צריך להאיר רוח של נבואה שזהו שורש נשמות ישראל, נבי"א ר"ת כו',

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד -הלכה ה' אות א- ד

וע"י התפשטות הנבואה נכנס באדם אמונה אמיתית וקדושה ויוצא מאמונת כוזביות וחושב ממציאות ה' שאין עוד מלבדו ואין שום טבע, ויודע מחידוש העולם, וזוכה לברר המדמה.

ומסיים רבינו שצריך לחפש מאד צדיק אמת שיזכינו לבירור המדמה ע"י רוח וקדושה, וזה נעשה דייקא ע"י הקיבוץ התפילה, שנעשה בו תיקון ריבוי הבתים, מספר שכולל את עצמו בכל פעם. וזהו כלל עבודת חודש תשרי, קול שופר. תקיעה שברים תרועה וכו'.

עיקר תיקון האדם לברר המדמה למצוא אלקות בכל דבר ע"י המהוגה שבמחו

ומה ששייך בהמשך ההלכה הוא מה שרבינו מזכיר בסיום המאמר תקעו הוא התגלות הקיבוץ בחודש הוא שיר חודש, ע"י השופר שהוא השיר שיתער לעתיד. בכסה הוא רוח נבואה שנתגלה 'יום חגנו' הוא ראש השנה, יום התגלות האמונה בה', חגנו הוא לשון חג וגם לשון תיאור, כמו שכתוב 'במהוגה יתארהו' אלו הם השבחים שאנו משבחים ומפארים את ה', שזה שייך ע"י כח המדמה, כשאדם רואה הר גדול, הוא יודע מה זה 'גדול', וכדו', ואדם צריך לקחת את המדמה הזה, ולברר אותו, שזה עיקר עבודת האדם, ורק אז הוא מבין פירוש המלות בתפילה, ומבין מה זה ברכה, ומה זה יראת שמים, וכך הוא בונה את עצמו בבנין השיר.

כי כשמונח במדמה אינו מבין כלל מהו עבודת ה', קשה לו לרמות מילתא למילתא כמו ברף גמרא, כשזוכה לבירור המדמה הוא רואה את האמונה בכל דבר. וזהו 'חגנו', מחוגה. ואזי בכסה, שיש בלבו רוח נבואה וקדושה, וזוכה לאמונה המבוררת, שעיקר תיקון המדמה הוא בר"ה. 'כי חק לישראל' הוא כח המטה עוז שיש לצדיק הגדול שעל ידו נעשה כל זה.

בהלכה זאת הלכות ציצית ה"ה וכן הלכות ציצית ה"ז, שניהם בנויים על התורה הזאת. ר' נתן הרגיש שבזה מתגלה עבודת תחילת היום ע"י הציצית. ובה"ז ממשיך לבאר ענין הרפואה שנעשה ע"י הקיבוץ.

הציצית מוסיחים את האדם שיצא מקטנות הדעת ויתעלה ליראת ה' בריה טוב

(א) וְזֶה בְּחִינַת צִיצִית, כדי להתחיל את היום עם תוכחה ראויה, אנו מתחילים את היום עם ציצית, שבו נמשך השיר הזה **כִּי צִיצִית הוּא בְּחִינַת הַחוּט שֶׁל חֶסֶד שֶׁנִּקְלַע וְנִשְׁזַר מִן הַע"ב נִמְיָן שֶׁעֲלֵיהֶם יִתְנַגַּן הַשִּׁיר שֶׁל חֶסֶד שִׁיתֵּעַר לְעֵתִיד**, הוא בחי' מציאות תיקון המלכות בשם ע"ב, ותיקון הגבורות שנמשכים ע"י החסד הגדול של ע"ב אורות שְׁזָהוּ הַקּוֹל הַמְּשַׁקָּה אֶת הַגֶּן, שְׁשֵׁם גְּרָלִים כֹּל הַיְרָאוֹת וְכֹל הַרְיָחוֹת, כך אדם מתחיל לגדול בעבודת השם שְׁעַל-יְדֵי הַקּוֹל הַזֶּה דִּיקָא יָכוֹל הַמוֹכִיחַ לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִקְלַקֵּל בְּתוֹכָהֶן, אֲדַרְבָּא, יִתֵּן וְיוֹסִיף רִיחַ טוֹב בְּנִשְׁמָתָם עַל-יְדֵי תוֹכָהֶן בְּקוֹל הַזֶּה, שזה עיקר החיות שלנו, הכח של רבינו, הכח של הצדיקים שמחזקים אותנו בתוכחה ראויה, כי ה' ירחם מה שעובר על כלל ישראל, כל הירידות והנפילות נעשים ע"י שחסר התוכחה הראויה שְׁזָהוּ בְּחִינַת הַתּוֹכָחָה שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁהוֹכִיחַן עַל מַעֲשֵׂה הַעֲגֹל, שְׁעַל -יְדֵי תוֹכָהֶן הוֹסִיף וְנָתַן בָּהֶם רִיחַ טוֹב, בְּבְחִינַת (שיר השירים א) נְרַדִּי נָתַן רִיחוֹ עֲזוֹב לֹא נֶאֱמַר אֶלָּא 'נָתַן' וְכו' (שבת פח), עֵינִ שָׁם כֹּל זֶה הַיֵּטֵב.

ומחוט של חסד הזה נמשך אור חוטי הציצית הקדושים, פי חוטי הציצית בכללם עולים ע"ב, כמזבא, אנו צריכים ללבוש ע"ב חוטי הציצית לזכור שהקב"ה מחיה אותי בתוכחה ראויה, שה' אוהב אותי וצריך אותי, וכל דרכי התוכחה וקדושה, והחוטים הם ע"ב כי הם ל"ב חוטיין שכל

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד - הלכה ה' אות א- ד

חוט כפול משנים, כי צריכין להיות שזורין ושני פעמים ל"ב הוא ס"ד, והשמנה חוטים בעצמם ס"ה עולה ע"ב כמנין חסד הנ"ל, שנקלע ונשזר מע"ב נימין, שהם בחינת (הסטריינים) שעליהם יתנגן השיר של חסד של לעתיד כנ"ל, וכמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם. אהה, ר' נתן מגלה לנו דבר נפלא כזה, ויש ששואלים איך זה מתאחד עם דברי האריז"ל, בוודאי הכל מאוחד כי המשכת היסוד והמקיפים להחיות את המלכות, יש בזה ר' מוחין ור' בחינות, שזהו ממש השיר של חסד שיש בו ר' בחינות. ור' נתן מגלה שהציצית הם הסטרונים שמביאים אותנו לאמונה מבוררת.

כי ציצית הם בבחינת תוכחה שמוכיחין את האדם שיקים מצותיו יתברך ציצית הם בפשטות תוכחה, כמו שכתוב בתורה ולא יתור אחר תאות לבו ועיניו, כמו שכתוב בציצית, "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם ולא תתורו אחרי לבבכם וכו'" (במדבר טו) וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות מג), לפי שתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד וכו', להזכר בהשיות נמצא שהציצית נתנו כדי להזכיר ולהוכיח את האדם שלא יתור אחר לבו ועיניו, שזה תכלית קטנות הדעת רק יקיים את כל מצות ה' וכו', הינו כנ"ל, כי חוטי הציצית הם בבחינת החוט של חסד הנ"ל, שהוא בחינת קול המוכיח, שעל-ידי זה דיקא יכול להוכיח ולהוסיף ריח טוב בהנשמות וכו' כנ"ל:

חוטי הציצית הם נימין שעליהם מתנגן שיר האמונה

ב) כי ציצית הם בבחינת פנור של דוד, כמובא בזהר הקדוש ובתקונים תקון יו"ד כך כתוב שם שציצית הוא בחי' כנור של דוד, חמשה קשרים כנגד חמשה תבות של שמע ישראל ה' אלקינו ה' וזהו בחינת מכנף הארץ זמירות שמענו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (סימן ח' ליקוטי א) 'מכנף הארץ' דיקא, שהם בחינת כנפי הציצית, משם דיקא הם כל הזמירות והשירות, בחינת זמירות שמענו, כי חוטי הציצית הם בחינת החוט של חסד הנ"ל שעליהם יתנגן השיר הנ"ל, שמשם נמשכין כל הזמירות והשירות, ועי"ז אנו זוכים להתפלל ולהתחזק לשיר לפני ה' להמשיך את מה שיהיה לעתיד לבא, להיום, כי גם כל הזמירות והשירות והנגונים של עכשיו כלם נמשכין מהשיר הנ"ל שהוא שיר של לעתיד שיתנגן על החוט של ע"ב נימין הנ"ל, שהוא בחינת חוט של ציצית כנ"ל: ועי"ז יש לנו התחזקות ואמונה בחידוש העולם, חושבים על ה' ומתעלים ממציאות העולם כי ממשכיבים את האמת מלעתיד לבא, ויוצאים מקטנות הדעת ועולים לאמונה ברורה ומזוככת שזה עיקר מציאות הקול והשיר של האדם, שיכנס לעבודת ה' ויצא מכל התאוות והקטנות.

ג) וזהו בחינת תכלת שבציצית, כי תכלת כורסייא דדינא, כמו שכתוב בזהר הקדוש, כי עקר החוט של חסד הנ"ל, שהוא בחינת קול הנגון של לעתיד כנ"ל, שהוא בחינת חוט של ציצית כנ"ל, נמשך מבחינת התפלה, בבחינת דין של הבעל פה, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל וזהו בחינת תכלת שבציצית שהוא כורסייא דדינא, בחינת התפלה, בבחינת דין הנ"ל, שמשם עקר הציצית, שהם בחינת החוט של חסד הנ"ל כנ"ל כלל ענין התכלת שאין לנו היום בוודאות, והוא השלימות של המוחין גם מצד השמאל, שהוא כח היותר גרול של הצדיקים, וזה מובן לפי מה שגילה האריז"ל בענין הציצית.

ביאור השיר 'ותשחק ליום אחרון' להמשיך השיר שלעתיד

וְזֶה בְּחִינַת (משלי לא) עוֹז וְהָרָר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן, 'עוֹז וְהָרָר לְבוּשָׁה' זֶה בְּחִינַת צִיצִית שְׁנִמְשְׁכִין עַל-יְדֵי הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין שְׁנִקְרָאת מִטָּה עוֹז, שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִגְדָּל כְּבוֹדוֹ וְהָרָרוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב שָׁם וְזֶהוּ 'עוֹז וְהָרָר לְבוּשָׁה', הֵינּוּ ע"י הִרְעָמִים נִתְגַּדֵּל הָדָר הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד דִּהְיִנוּ צִיצִית כְּנ"ל, עַל-יְדֵי זֶה 'וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן', זֶה רִמְזוּ עַל בְּחִינַת הַנְּגוּן הַנִּלְשָׁן שִׁיתַעֲר לְעֵתִיד בְּיוֹם אַחֲרוֹן שְׁאֵז יִמְלֵא שְׁחֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רָפָה אֲנַחְנוּ מִמְשִׁיכִים הַיּוֹם אֶת הַשִּׁיר שִׁיחִיהָ לְעֵתִיד. ר' נֵתַן מַגְלָה לֵנוּ מֵהַ פִּירוּשׁ שֶׁל הַנִּיגוֹן הַבְּרַסְלָבָאִי 'עוֹז וְהָרָר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן', שֶׁאֵנוּ כֹּבֵר הַיּוֹם מִמְשִׁיכִים אֶת הַשִּׁיר שִׁישְׁחֹקוּ וַיִּגְנוּ לְעֵתִיד. וְזֶה הַנְּגוּן הוּא בְּחִינַת צִיצִית, וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי צִיצִית, בְּחִינַת עוֹז וְהָרָר לְבוּשָׁה, עַל-יְדֵי זֶה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן, כִּי יִזְכֶּה לְהַשִּׁיר שְׁלֵעֵתִיד שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁחֹק וְשִׁמְחָה, בְּחִינַת (תהלים קכו) אֵז יִמְלֵא שְׁחֹק פִּינוּ וְכו' כְּנ"ל וְזֶה בְּחִינַת (שם צג) ה' מִלֶּךְ גְּאוֹת לְבַשׁ לְבַשׁ ה' עוֹז וְכו' לְבוּשׁ עוֹז זֶה בְּחִינַת צִיצִית שְׁנִמְשְׁךְ עַל-יְדֵי הַמִּטָּה עוֹז כְּנ"ל, וְעַקֵּר אֹרֶךְ הַלְבוּשׁ הַזֶּה יִתְגַּלֵּה לְעֵתִיד בְּשִׁיתְגַּלֵּה מַלְכוּתוֹ, בְּחִינַת ה' מִלֶּךְ גְּאוֹת לְבַשׁ לְבַשׁ ה' עוֹז, כִּי אֵז בְּמַלְכוֹ לְעֵתִיד יִתַּעַר הַשִּׁיר הַזֶּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת לְבוּשׁ עוֹז, בְּחִינַת צִיצִית, בְּחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּלְשָׁן כְּנ"ל: וְיֵשׁ לְהוֹסִיף שֶׁהַמִּשְׁךְ הַמְזֻמָּר הוּא 'הַשֵּׁם לְאוֹרֵךְ יָמִים' שֶׁהוּא עֵנִין רֵאשׁ הַשְּׁנָה יוֹמָא אֵרִיכְתָא שְׁבוּ אֲנוּ מִמְשִׁיכִים בְּעִיקֵר אֶת הַשִּׁיר שְׁלֵעֵתִיד בְּכַח הַצִּיצִית.

מֵאוֹת ר' נֵתַן נִכְנַס בְּעֵנִין תִּיקוּן הַמְדָמָה שֶׁהוּא יִסוּד גְּדוֹל בְּעִבוּרַת ה', לְאַחַר שֶׁהַתְּחִיל בְּתוֹחֵלַת הַהֲלָכָה לְהִרְאוֹת לֵנוּ אֵיךְ לְלַבּוֹשׁ אֶת הַצִּיצִית לְקַבֵּל בְּשִׁמְחָה אֶת הָאוֹר שְׁלֵעֵתִיד.

עיקר ירידת האדם בכח המדמה שבדברי הרשות, וציצית הוא תיקון הלבוש והמדמה

ד) וְעַקֵּר הַצִּיצִית הֵם לְתַקֵּן הַבְּגָדִים, כִּי שָׂרֵשׁ הַצִּיצִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַנְּגוּן הַנִּלְשָׁן, בְּחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּלְשָׁן, נִמְשְׁךְ מִבְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין הַנִּלְשָׁן, שְׁעַל-יְדֵי זֶה זֹכֵכִין לְרוּחַ נְבוּאָה וְעַל-יְדֵי זֶה מִתְקַנְּנִים וּמְבַרְרִים הַמְדָמָה, וְעַל-יְדֵי זֶה זֹכֵכִין לְאַמּוּנָה שְׁלֵמָה, וְעַל-יְדֵי הָאַמּוּנָה נִתְגַּלֵּה חִירוֹשׁ הָעוֹלָם, ע"י הַנְּקוּדוֹת נְקוּדוֹת שֶׁל בִּירוֹר הַמְדָמָה נִתְגַּלֵּה חִירוֹשׁ הָעוֹלָם, כִּי אֵלוּ הֵם הַנִּימְכִין שְׁעֵלֵיהֶם מִתְנַגְּן הַנִּיגוֹן שְׁלֵעֵתִיד כִּי חִירוֹשׁ הָעוֹלָם אֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין בְּשִׁכָּל כִּי אִם בְּאַמּוּנָה לְבָד וְכו' חִירוֹשׁ הָעוֹלָם הֵינּוּ שֶׁהָאָדָם רוּאָה בְּכָל פַּעַם שֶׁהָעוֹלָם עִכְשָׁיו מְחֻרָשׁ, הָרֹמֵם, הָאֲרָמָה, עִכְשָׁיו נִבְרָא, הַעֲצִים וְהָאֵילָנוֹת צִמְחוּ עִכְשָׁיו מְחֻרָשׁ, וְכֵן כָּל מֵה שֶׁאֲרָם עוֹשָׂה, הַכָּל אֵיךְ, וְנַעֲשֶׂה יֵשׁ עִכְשָׁיו, וְזֶה מְצִיאוֹת שְׁרוּאָה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה שֶׁאֵיךְ טִבַּע רַק הַכָּל נִתְחַרֵּשׁ עִכְשָׁיו, כְּמִבּוּאָר הַרְבֵּה בְּרִבְרֵי ר' נֵתַן וּבְכָל סְפָרֵי הַצְּרִיקִים, עֵנִין אֲמוּנַת חִירוֹשׁ הָעוֹלָם שֶׁאֵנוּ צְרִיכִים לַחִיּוֹת עִם זֶה, שֶׁזֶה עִיקֵר הָאֲמוּנָה הַמְזֻכֶּכֶת שְׁזֹכִים ע"י הַשִּׁיר רְקוּדוּשָׁה שֶׁאֵנוּ חֵיִים הַיּוֹם עִם הַשִּׁיר שְׁלֵעֵתִיד, שֶׁזֶהוּ הַצְּוּאָה שֶׁל רִבִּינוּ לְזִכּוֹת לְשִׁיר הַזֶּה לְרִאוֹת נִפְלְאוֹת, וְלִהְיֵשׁ חוּט שֶׁל חֶסֶד, שׁוֹרֵשׁ הַצִּיצִית.

וְעַל-יְדֵי הָאַמּוּנָה יִהְיֶה חִירוֹשׁ הָעוֹלָם לְעֵתִיד וְאֵז יִתַּעַר הַשִּׁיר הַזֶּה, שֶׁהוּא שִׁיר שֶׁל נִפְלְאוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּלְשָׁן, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ הַצִּיצִית כְּנ"ל וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי חוּט הַזֶּה שֶׁהוּא חוּטֵי הַצִּיצִית שְׁנִמְשְׁכִין בְּשָׂרְשָׁן מִבְּרֹר וְתִקּוּן הַמְדָמָה, עַל-יְדֵי זֶה מִתְקַנְּנִים אֶת הַבְּגָדִים וְהַלְבוּשִׁים, כִּי כָּל הַבְּגָדִים וְהַמְלַבּוּשִׁים נִמְשְׁכִין מִבְּחִינַת הַמְדָמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת לְבוּשׁ הַשִּׁכָּל, כִּי מְצִיאוֹת בִּנְיָן מִחַ הָאָדָם בְּנוֹי עַל מְדָמָה, יִלְךְ קִטְּן מְרִאִים לוֹ שֶׁזֶה טוֹב וְזֶה רַע, זֶה כִּסָּא, זֶה אוֹכֵל, וּבְכָל דְּבַר הוּא

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד -הלכה ה' אות א- ד

תופס כך, על זה יושבים, וזה אוכלים, וכך נבנה מציאות יצר הרע שבעולם שעומד על המדמה, מדמה דבר שאין שם אמונה ואלקות, בלי בנין השכל אין שום דרך לתפוס את העולם בשכל הישר, והרי בכל ענין צריך סדר התורה ובנין הדעת שאנו מקבלים מאבותינו בדרך של תורה וישוב הדעת, שבזה נבנה חיים של קיום התורה בפשטות בתוך המדמה. ה' רוצה שנהיה בתוך העולם. המדמה הוא לבוש על השכל, ועי"ז אדם מתאר דברים. אנו צריכים לזכות לתשובה לתקן את המדמה שאז היצר הרע אינו מושך כ"כ, כשאנו מברר המדמה, היצר הרע מושך והאדם לא מבין איך הוא יכול להתעלות מזה. וכשמתקן המדמה, יוכל לדמות מילתא למילתא ולדבק עצמו להשי"ת באמונה ורביקות.

ועל-כן כמו שהאדם יכול להתדמות לאדם אחר על-ידי שני מלבושיו עד שיטעו בו ולא יכירוהו, כן יכולין על-ידי המדמה לטעות לשנות את השכל, להפך את השכל מסבירת האמת לסברא של שקר וזהו כלל מציאות העולם שרוצים לשקר, להוריד אותנו מהאמת, ומלדעת את השי"ת בבחי' אמונה, שמחה, ודרכי עבודת ה', ולהפיל אותנו לדמיונות עד שאין מפידין את עצם אמתת השכל האמת, כי המדמה בשאינו מברך הוא מלביש ומסתיר את השכל, עד שאין מפידין את עצם השכל האמת, כי המדמה הוא לבוש השכל כנ"ל, הלבוש מסתיר, והאדם רואה רק את הלבוש, כשרואה את העולם בדרך שהקב"ה כביכול הליבש את עצמו בתוך העולם, אזי אינו יכול למצוא את האמת, ארבה הוא רואה דברים שמרחקים אותו, התאוות, ורואה דברים שמפילים ומייאשים אותו בתוכחה של קטנות הדעת.

צריך לחפש מאד רבי אמת שילמד אותנו בירור המדמה, למצוא את השי"ת בכל

דבר

ועל-כן צריכין להתגבר מאד לברר את המדמה, ר' נתן מראה לנו כאן שזהו עיקר הגדול בעבודת ה', לברר את המדמה, היינו מה שעושים, בכל דבר לחשוב שהשי"ת נמצא בזה, ובכח התורה והתפילה זוכה האדם לעשות דבר בקדושה, כל דבר עם אמונה איך ה' נמצא פה, וזהו נקרא בירור המדמה, ומוצא את צד הטוב, היינו איך הדבר הזה מראה לו גדולת ה', לפי דרגת השיר שנמצא בו, אם מרובע או משולש וכו', בתחילה עיקר האדם נמצא בשיר מרובע, לנצח את היצר הרע, להכניע צד הרע, ולראות שה' נמצא בזה, ועי"ז יש לו אמונה כי עקר שלמות האמונה הקדושה הוא על-ידי ברור המדמה, כמבאר הטיב בהתורה הנ"ל, ועל-כן צריכין להשתדל מאד לחפש ולבקש מהשם יתברך לזכות להתקרב לצדיק אמתית לבקש באמת מה שרבינו אומר באמת, לא לטעות, ולא ללכת אחרי דברים שחסר בהם את העיקר, שיש לו בחינת רוח הקדש, כדי שייזכה על ידו לאמונה שלמה שהוא יסוד הכל, לזה צריך לחפש את הצדיק שילמד לנו בירור המדמה, וזה מה שהזוה"ק והבעש"ט הכניסו בעולם שעיקר עבודת האדם לחיות בקדושה וטהרה, ואיך לעבוד את ה' ברברי הרשות, שזה אריכות גדולה, ורבינו מביא אותנו לזה, ור' נתן בהלכה זאת מראה לנו שזה עיקר כח התשובה, ועיקר מציאות התוכחה הטובה, ואדם נהיה עי"ז איש אחר לגמרי כי עקר ברור המדמה, שעל ידו זוכין לאמונה שלמה, הוא על-ידי בחינת רוח הקדש רוח נבואה כמו שכתוב שם, עין שם, הוא רוח הקודש של המטה עוז של הצדיק, שפועל בר"ה, ובכל פעם שאדם מתעורר לעבודת ה' שכל זה נמשך מבחינת התפלה בבחינת דין של הבעל כח כמו שכתוב שם, עין שם, וכשזוכין לברור המדמה, שעל-ידי זה זוכין לאמונה, על-ידי זה זוכין לשיר של חסד הנ"ל, שמושם נמשכין הציצית כנ"ל,

ליקוטי הלכות ח"א דף מג הל' ציצית הלכה ד -הלכה ה' אות א- ד

ועל-כן תולין הציצית בגגדים לתקן את הגגדים, כי הגגדים הם בבחינת פת המדמה שהוא לבוש השוכל פנ"ל:

אומר ר' נתן, כמו שזה עיקר עבודת האדם תמיד, נתן לנו ה' כלי לאחוז בזה, ע"י שאנו לובשים ציצית כל היום, זה מוכיח אותנו לא תתורו אחרי לבבכם, רק תתקרב אל הרבי באמת, תחפש באמת מה הרבי אומר, לברר המדמה, ולא תחיה ברמיונות, יש שיר מרובע, בחי' מלכות, אח"כ תעלה לעוד בחינה בעבודת ה', זהו המוסר של הצדיק, לזכות לרעמים דקדושה בבחי' בכסה ליום חגנו, לתאר את ה' בכל דבר ולברר המדמה ולבא לאמונה שלימה ומזוככת. ה' יזכנו אמן.